

Vad är oklart i fråga om Crystal Palace? Saker ur det förflutna bör stanna där. En utställning unnar sig ofta transporter. Crystal Palace är på, eld förstör av misstag i förorten. Sprillans nytt är per definition eld. En show pågår på Crystal Palace. Pelarna har tappat de allvarsama huvudena på topp. Vad tycker folkets huvuden om detta, vad ska bli? – Pissa i handfatet. – Det är för högt. Pelare halshuggs till geometri, sminkade med google repertoar till en smakens historia. Ingen drottning skulle sätta sin fot på de geometriska prylarna. Skulle hon då kunna planteras som en kaktus i human skala? Vilka är den humana ramens implikationer? Ögat ett öga, jag är jag. Vad hamnar bakom glas? Glasburen glömmor bort transparensens moraliska angelägenheter, lätta väggar som inget fastnar på, jublande i meta-spektakel av ut och in blandat ihop, vem är vem på zoo. Ansiktet har svårt att bli van vid blicken av sin egen tristess i mötet med ett inscenerat TV-jag. Lämnad på, accelererande statigt mot rus tryck cash av stel självunderhållning näspetande. Glasburar bär nu reflekterande solglasögon. Personlighetsparanoia framöver, loopen av öga som kollar öga, försäkras sig om att jag förblir jag med varje passering förbi ett skyltfönster. Objekt bakom glas likväl en duglig ursäkt för att skära ut och haka fast igen öga mot öga, tryggt som en relik av objektet som förrut skapade jag som drömmande om att vara annan. Drömobjekt bakom säkerhetsglas är räddat och meninglöst, liksom jag som en scen för ett meningslöst subjekt för alltid. Något petigt som konst finns inte på Crystal Palace. Poliskiosker för regisserat resande har ändrat inredning. Med tiden hamnar objekt på fel plats. De som monteras bakom glas hemma verkar humana. Kaktusen motsvarar human storlek. Objekt på gatan, en papperskon som hålls upp och ner med grönt däri undrar om den kanske är fånig. Parkeringsmätaren skriver kvitton för hand. Varje meningslöst objekt ett potentiellt meningslöst jag. Som kontrast halshugger fetischobjektet sig själv. För smakens skull bjuder pelare på parad. Misstanken gentemot fetischobjektet maskerad som moralisk oro, inbäddad i den samtida probiotiska sociopatiska inhållningen lika våldsamt som i viktorsansk karikatyr skulle kunna vara en simpel sentimental besvikelse inför objektets avhumanisering. Men all mänsklig likhet i fetischobjekt förvandlas fort till en satir av den utdöda hänryckta publiken, ett hån mot den faktiska, lätt uttråkade publiken mittemot pelarkollonader på historisk autobahn. Kaktusen kan inte stå utan kryckor; hopkrupenhet är ohållbar i naturlig kyla.

Ana-Maria Hadji-Culea